

M. G. Woerlee

brigade-generaal der infanterie

Het Korps Mobiele Colonnees in de nieuwe rampenbestrijdingsorganisatie

In maart 1985 werden de nieuwe Brandweerwet en de nieuwe Rampenwet van kracht. Binnen niet al te lange tijd zal voorts de Intrekingswet BB (waarbij de organisatie Bescherming Bevolking in korte tijd zal worden opgeheven), naar verwachting in werking treden. Deze nieuwe wetgeving heeft belangrijke gevolgen voor de Nederlandse rampenbestrijdingsorganisatie in het algemeen en voor de taakstelling en de organisatie van het Korps Mobiele Colonnees (KMC) in het bijzonder.

Dit korps bestaat sedert 1955 en bevindt zich al vanaf begin 1984, vooruitlopend op de nieuwe wetgeving, in een periode van een omvangrijke reorganisatie. Reden genoeg om deze opmerkelijke eenheid met haar civiele taakstelling weer eens onder de loep te nemen. Daarbij is een greep gedaan uit de onderwerpen die naar verwachting voor een brede lezerskring interessant zijn.

Nieuwe rampenbestrijdingsorganisatie

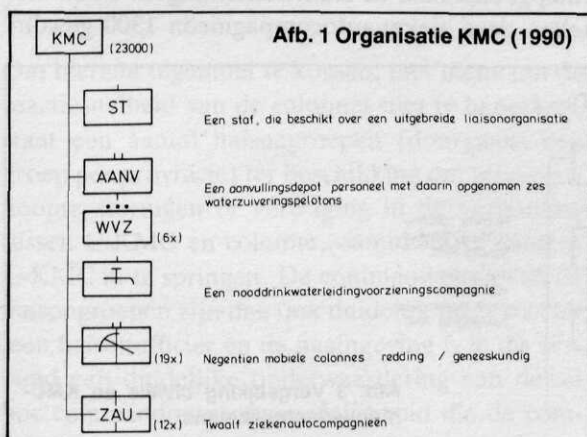
De nieuwe rampenbestrijdingsorganisatie dient aan het einde van de jaren '80 landelijk gestalte te hebben gekregen en moet dan zowel voor het optreden in normale als in zg. buitengewone omstandigheden operationeel zijn. De dan inmiddels ge-

regionaliseerde brandweer zal bij de grootschalige rampenbestrijding de spilfunctie vervullen en doorgaans met de operationele leiding in een rampgebied worden belast.

De minister van binnenlandse zaken is coördinerend minister voor de civiele verdediging. De rampenbestrijdingsorganisatie maakt hiervan deel uit. Belangrijke organisaties die deelnemen in de rampenbestrijding zijn, behalve de brandweer, o.a. het Rode-Kruiskorps, de basisgezondheidsdiensten (voortgekomen uit o.m. GGD'n en andere gemeentelijke, districts- en regionale gezondheidsdiensten), ambulancediensten en het KMC. Uiteraard speelt ook de politie een belangrijke rol, met name in de periferie van het rampgebied. Grondgedachte is, dat per brandweerregio (ca. 52 in Nederland) voor normale omstandigheden een basisvoorziening bestaat, die de beperktschalige rampenbestrijding voor haar rekening neemt. In buitengewone omstandigheden (BO) dient, met name bij oorlogsdreiging, het „vredesapparaat” in de kortste keren te kunnen worden uitgebreid tot de volledige sterkte. De voorbereidingen daartoe (mensen, materieel, geoefendheid, gemeentelijke rampen en rampenbestrijdingsplannen, provinciale coördinatieplannen, de inzetprocedures, verbindingen enz.) dienen in normale omstandigheden te worden getroffen en voortdurend te worden geactualiseerd. Onder BO (oorlogsdreiging) zal — evenals de andere delen van de Krijgsmacht — ook het KMC worden gemobiliseerd. Indien echter ook bij grootschalige vredesrampen BO worden afgekondigd, kan een deel van het KMC worden gemobiliseerd en als bijstand ingezet.

Nieuwe organisatie van het KMC

Het KMC zal in 1990 de omvang hebben bereikt als weergegeven in afb. 1. De mobiele colonnees brandweer zijn dan uit de organisatie verdwenen.

Afb. 2 Redder met „locason” (een per reddingsgroep) luistert naar eventueel leven onder het puin

De civiele brandweer heeft dan de brandweertaak geleidelijk overgenomen en is daartoe aanzienlijk uitgebreid. De 19 mobiele colonnes redding/geneeskundig zijn te vergelijken met zelfstandige, versterkte bataljons met elk meer dan 900 militairen.

Een mobiele colonne beschikt over eigen gewondentransportpotentieel en een assortiment aan pioniermaterieel (afb. 2) en mechanische uitrusting, o.m. voor het maken van doorgangen (puinverzet) en het bevrijden en afvoeren van slachtoffers. Een colonne kan met haar 6 reddings- en 6 geneeskundige pelotons 6 gewondenafvoerlijnen opzetten. Hierin vormen 6 gewondenverzamelplaatsen (18 artsen) een belangrijke schakel. De doorvoercapaciteit van te hospitaliseren slachtof-

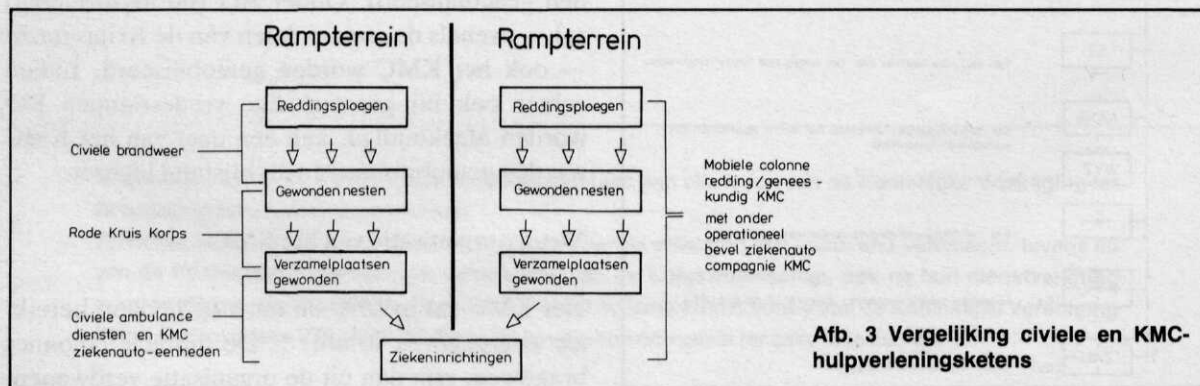
fers bedraagt voor een colonne ca. 150 per uur. Bestond voorheen de colonne uit afzonderlijke reddings- en afzonderlijke geneeskundige compagnieën, de colonnes nieuwe stijl kennen 3 geïntegreerde reddings/geneeskundige compagnieën. Dat betekent dat de complete afvoerlijnen, van vindplaats tot en met de gewondenverzamelplaats, thans onder leiding staan van dezelfde compagniescommandant. Elke compagnie richt twee van zulke afvoerlijnen in. Hiermee is de integratie van de reddings- en de geneeskundige functie consequent naar het laagst mogelijke niveau, de compagnie, doorgezet.

Civiele en KMC-gewondenafvoerketen

Een vergelijking met de civiele gewondenafvoerketen is interessant. Van de vindplaats tot het gewondennest treedt het reddingspeloton van een regionale brandweer op. Vanaf het gewondennest tot en met de verzamelplaats gewonden worden de slachtoffers verzorgd door een geneeskundig peloton van het Rode-Kruiskorps. Het transport daarna naar de ziekeninrichtingen is een taak, toebedeeld aan de civiele ambulancediensten, zij het dat dit transportpotentieel naar verwachting veelal onvoldoende zal zijn.

Tenminste drie verschillende organisaties verzorgen dus de civiele afvoerketen. Bij het KMC wordt een dergelijk afvoerketen bemand door gezamenlijk geoefend en onder eenhoofdige leiding optredend militair personeel (afb. 3).

De nieuwe KMC-organisatie geeft o.a. 12 ziekenautocompagnieën te zien die de consequentie zijn van de voorheen door de BB verrichte taak van het grootschalige gewondentransport van het rampgebied naar de ziekeninrichtingen. Te zamen tellen deze ziekenautocompagnieën 1300 gewon-

Afb. 3 Vergelijking civiele en KMC-hulpverleningsketens

dentransportvoertuigen à 4 liggende patiënten elk.

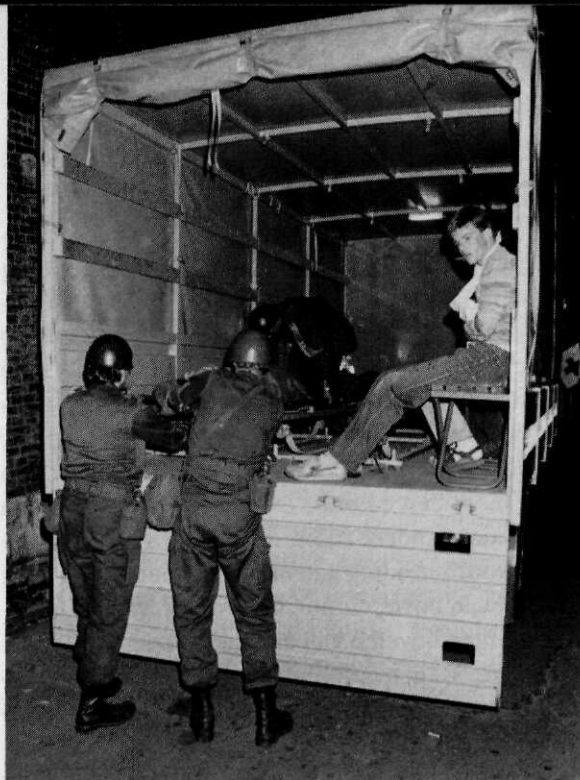
Ter versterking van de organieke gewondentransportmiddelen (60) van een mobiele colonne redding/geneeskundig, zal bij inzet gewoonlijk een ziekenautocompagnie KMC (108 gewondentransportvoertuigen) onder bevel van deze mobiele colonne worden gesteld (afb. 4).

De gewondentransportsteunverlening kan zich ook, ter versterking van de civiele ambulancediensten, uitstrekken tot het „leeghalen” van de civiele gewondenverzamelplaatsen (Rode-Kruiskorps). Dat zal bij een calamiteit van enige omvang vrijwel altijd nodig zijn, gezien het zeer beperkte aantal civiele ambulances dat plaatselijk ter beschikking zal zijn (ca. 375 voor geheel Nederland, à 2 liggende patiënten elk).

Bevelsstructuur

Bij vergelijking met een hedendaagse eenheid van vergelijkbare grootte valt op dat zich bij het KMC geen bevelslaag tussen het bataljons- (zelfstandige compagnies)niveau en de C-KMC bevindt. De span of control geeft dan ook een vreemd beeld: één commandant geeft rechtstreeks leiding aan 33 ondercommandanten! Daarbij moet wel in aanmerking worden genomen, dat de colonnes bij inzet in feite volgens vaststaande procedures te werk gaan en bij inzet in het rampgebied onder de operationele leiding komen van de desbetreffende regionale brandweerautoriteit. Toch wordt bij het zich in oorlogsomstandigheden vermoedelijk gelijktijdig of kort na elkaar voordoen van een aantal calamiteiten, de staf KMC (en het ter beschikking staande verbindingssysteem) al snel zwaar belast.

Om hieraan tegemoet te komen, met name om de reactiesnelheid van de colonnes niet te beperken, staat een aantal liaisongroepen (doorgaans een groep per provincie) ter beschikking om bij onverhoopte storingen of vertraging in de verbinding tussen C-KMC en colonne, onmiddellijk namens C-KMC in te springen. De commandanten van de liaisongroepen zijn dan ook duidelijk méér dan alleen liaisonofficier en de naamgeving is in dit verband een duidelijke onderwaardering van de ad hoc commandoverantwoordelijkheid die de commandant van de liaisongroep in de provincie over

Afb. 4 Een van de 2436 gewondentransportvoertuigen van het KMC (capaciteit 4 liggende en een aantal ambulante slachtoffers)

de daar gestationeerde mobiele colonnes en ziekenautocompagnieën heeft.

In een aantal provincies is al op de voorhand reddings/geneeskundig KMC-potentieel ter beschikking gesteld aan de Commissaris der Koningin (CdK), die dat naar eigen inzicht kan doen inzetten. De commandant van de liaisongroep is gehouden in zo'n provincie dit potentieel op verzoek van de desbetreffende CdK onverwijld in te zetten.

De belangrijkste liaisongroepen staan daarom onder commando van een oudere, ervaren luitenant-kolonel (OTAS-voorstel).

Operatieplan

Hoewel er bij de civiele rampenbestrijdingsorganisatie niet zoveel geclassificeerde onderwerpen zijn, wordt in de behandeling van het operatieplan van het KMC toch met voorbeelden volstaan. De minister van binnenlandse zaken heeft in Nederland een aantal steden en gebieden aangegeven die als potentieel kwetsbaar worden aangemerkt, de zg. urgentiegebieden. Voor een aantal van die gebieden is bovendien aan het KMC de eis gesteld dat de eerste slachtoffers twee uur na bevel tot inzet afvoergereed moeten zijn in de gewondenverzamelplaats. Binnen die twee uur moet dus door een mobiele colonne uit het verzamelge-

bied worden verplaatst en ontplooid en moet de hulpverleningsketen in bedrijf zijn.

De urgentiegebieden zijn voorzien van een prioriteit. In algemene zin is in het KMC-operatieplan aan elke mobiele colonne ter voorbereiding de inzet op een 1e-, 2e- en 3e-prioriteitsurgentiegebied opgedragen. Tevens is elke mobiele colonne de eventuele overneming van een 1e-prioriteitsgebied van een nevencolonne, een zg. 1a-prioriteit, toebedeeld die volledig moet zijn voorbereid. Ten slotte moet een colonne in staat zijn de taken van een of meer andere colonnes over te nemen, waarbij de voorbereiding aanvankelijk niet verder gaat dan het „in portefeuille” meevoeren van de uitgewerkte inzetbevelen van die colonne(s).

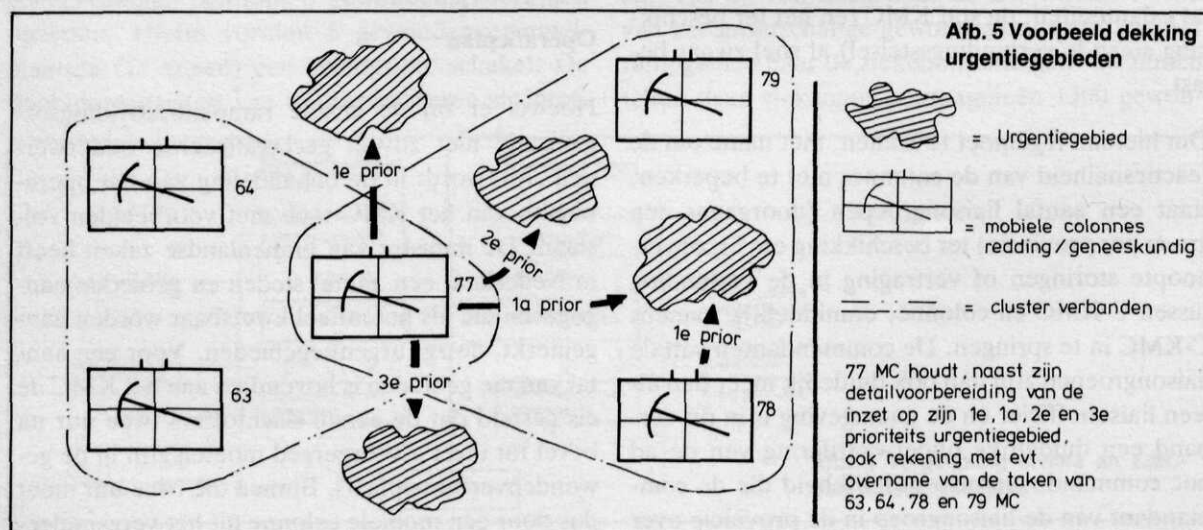
Samengevat: een colonne bereidt in finesses de inzet op haar eigen 1e-, 1a-, 2e- en 3e-prioriteitsgebied voor, en zorgt bovendien ervoor de opdrachten van een of meer aangegeven andere colonnes te kennen en later — indien de tijd dit toelaat — ook deze opdrachten te verkennen en zo goed mogelijk voor te bereiden. Hierdoor ontstaat een „clusterverband”, waarbij zo’n cluster weer is geschakeld aan andere clusters en een mobiele colonne in de meeste gevallen deel uitmaakt van twee clusters.

Na mobilisatie betreft een mobiele colonne haar verzamelgebied. Voor de meeste colonnes is dit dezelfde locatie als die van het mobilisatieopkomstcentrum. Dit verzamelgebied ligt op ongeveer 20 à 30 km (30 à 45 minuten rijafstand) van de aan deze colonne toegewezen urgentiegebieden. Schetsen wij nu de opdrachten uit het KMC-operatieplan voor een mobiele colonne dan wordt een

beeld verkregen als in afb. 5. Het resultaat is een redelijke afdekking van de toegewezen urgentiegebieden, o.m. door een onderlinge versterkings- en overnemingsmogelijkheid. Het behoeft geen betoog dat de „twee-uurseis” zo scherp is gesteld, dat hieraan alleen kan worden voldaan indien zo’n inzet nauwkeurig is voorbereid en „droog” beoefend. Vandaar ook het belang dat van KMC-zijde eraan wordt gehecht, de grootschalige samenwerkingsoefeningen van een voor vormingsherhalingsoefening opgekomen colonne te doen plaatsvinden in een aan deze eenheid toegewezen urgentiegebied waaraan de „twee-uurseis” is verbonden.

De mobilisatiekader oefeningen, waarbij het sleutelpersoneel van een colonne o.l.v. de staf KMC zijn operationele verkenningen uitvoert en zijn inzetplannen in bevelen uitwerkt, zijn evenzeer van kardinaal belang. De nog niet voltooide brandweerregiovorming en het op vele plaatsen nog niet beschikbaar zijn van bruikbare rampenbestrijdingsplannen voor BO werken vertragend bij het tot stand komen van de colonne-operatieplannen. Ook kan in verschillende urgentiegebieden nog niet worden geoefend, omdat de desbetreffende brandweerregio’s nog niet voldoende van de grond zijn gekomen. Dat betekent dan een gemiste kans voor een op herhaling zijnde colonne, die eerst zes jaar later (met een nieuwe bemanning) opnieuw gelegenheid krijgt in „haar” urgentiegebied te oefenen. Naar verwachting zullen deze moeilijkheden echter binnen enkele jaren grotendeels zijn overwonnen.

Voor een goed begrip moet erop worden gewezen

dat — behalve de voorbereide inzet op de urgentiegebieden — elke colonne in staat is op elke plek in Nederland bijstand te verlenen. Dat gaat dan echter gepaard met een uitgebreidere troepen-aanvoeringsprocedure, waarbij aan een twee-uurs-norm meestal niet zal kunnen worden voldaan.

Besmette gebieden

Voor het optreden in besmette gebieden zijn geen duidelijke instructies aanwezig. Toch mag worden aangenomen dat — met inachtneming van een goed gecalculeerd, aanvaardbaar risico — mobiele colonnes hun taak zo enigszins mogelijk zullen blijven uitvoeren.

Zo zullen colonnes bij inzet wellicht (zwak) besmette gebieden moeten doorschrijden op weg naar hun urgentiegebied. Ook kan het rampgebied zelf besmet zijn, waarbij het risico voor de KMC-militair aan de hand van meetgegevens en andere informatie moet worden berekend en bijgehouden.

Het is uiteraard belangrijk niet méér besmettingsslachtoffers te veroorzaken dan er mogelijk al zijn. Chemische en radiologische besmettingen kunnen het gevolg zijn van een vredes- of oorlogsramp, of zelfs oorzaak van de ramp zijn. Hoe ernstig een ramp ook mag zijn, altijd zal er zich een randgebied voordoen, waarin slachtoffers overlevingskansen hebben en waar dus hulp moet worden geboden. Er kunnen zowel besmette als niet besmette slachtoffers zijn die — indien zelfs besmettelijk — in de afvoerketen zo enigszins mogelijk gescheiden moeten blijven. Voorts kan het daarbij van levensbelang zijn de hulpverleners zelf ook zo goed mogelijk te beschermen. Hiervoor moeten reële, speciale procedures aangeven hoe dient te worden opgetreden van en met de vindplaats langs de gehele hulpverleningsketen tot en met de ziekeninrichting of het opvangcentrum. Detectie en duidelijke markering van „besmettelijke” besmette slachtoffers, maar ook van het voor hen gebruikte materieel (draagbaren, gewondentransportvoertuigen) dienen plaats te vinden, terwijl bv. in de gewondenverzamelplaats een afzonderlijke behandelingssluis moet worden gebruikt.

Het is duidelijk dat het KMC-personeel over NBC-beschermingskleding alsmede het gasmasker moet beschikken en dat het personeel met

deze bijzondere afvoerprocedures en met de beschermende persoonlijke uitrusting reeds bij de KMC-opleiding vertrouwd moet worden gemaakt. De gebruikelijke (KL) NBC-detectie- en -ontsmettingsapparatuur op bataljons- en compagniesniveau behoort ook bij het KMC tot de organieke uitrusting. Dat de NBC-beschermingskleding en -uitrusting in deze primair op oorlogsrampen (fall-out, strijdgassen) zijn afgestemd behoeft uiteraard niet te betekenen dat ze bij het optreden bij een aantal grootschalige vredesrampen ook niet een zekere bescherming zouden kunnen geven. Met de ontwikkeling van voorlopige eigen KMC-procedures is reeds een aanvang gemaakt, en bij de opleiding (omscholing tot KMC'er en vormingsherhalingsoefeningen) krijgen de NBC-aspecten steeds meer aandacht. Dat het ontwikkelen van dergelijke procedures in de civiele componenten van de rampenbestrijdingsorganisatie (brandweerreddingspelotons, geneeskundige pelotons van het Rode Kruis, ambulancediensten, ziekenhuizen) moeizaam verloopt, moge duidelijk zijn. Deze organisaties richten zich primair op normale omstandigheden en zijn geneigd de gedachten aan het grootschalige optreden bij oorlogsrampen met besmettingen, als een „schier onoplosbare opgave” min of meer van zich af te zetten.

Een uitzondering hierop is de brandweer, hoewel ook deze zich vooralsnog primair richt op de kwetsbaarheid bij het optreden bij industriële rampen in vreedstijd en bij de opslag en het vervoer van ontplofbare stoffen.

Voorschijns zal het KMC dus naar eigen inzicht te werk moeten gaan.

Opleiding en oefening

Het mobilisabele personeel dat bij het KMC wordt ingedeeld, komt bijna geheel uit het zogeheten vrij indeelbare bestand. Het betreft reserve- en dienstplichtig personeel dat eerder bij alle mogelijke wapens en dienstvakken, op allerlei functies heeft gediend en doorgaans op 27-jarige leeftijd uit mobilisabele eenheden is „verdrongen” door weer jongeren die hun eerste oefening kortelings hebben beëindigd.

De initiële omscholing voor het KMC duurt drie weken voor reserveofficieren en dienstplichtige onderofficieren en twee weken voor korporaals en soldaten (afb. 6). ▷

Afb. 6 Opleiding reddingsploeg

De beschikbaarheid van de dienstplichtige soldaten eindigt in het jaar waarin zij 35 jaar worden (Dienstplichtwet), zodat een geformeerde, operationele KMC-eenheid, na omscholing en een onderdeelgerichte oefening, een 6-jarige levensduur met dezelfde „bemanning” heeft.

De dienstplichtige onderofficieren en korporaaals zijn weliswaar tot hun 40e ter beschikking, doch om organisatorische redenen volgen zij in het algemeen hetzelfde ritme als de soldaten.

Anders verloopt het met de reserveofficieren, die als 2e of 1e luitenant bij het KMC worden, en ook blijven, ingedeeld. Zij staan tot hun 45e levensjaar ter beschikking en doorlopen een volledige reserveofficierscarrière bij het Korps, waarbij zij, naar gelang de ervaring toeneemt, steeds belangrijker functies bekleden. Zij vormen de continuïteit in de eenheden en komen regelmatig voor cursussen en oefeningen bij het Korps onder de wapenen. Deze reserveofficieren kunnen zelfs tot hun 55e jaar bij het KMC geplaatst blijven. Een aantal van hen bekleedt dan de eindfunctie van commandant van een mobiele colonne of van een „zwarte” liaisongroep in de rang van luitenant-kolonel.

Bij het KMC worden voor officieren o.m. drie-weekse K-cursussen (voor compagniescommandant) en L-cursussen gegeven (voor hoofdofficiersfuncties); voor bepaalde functies (o.a. S1, S4, kapitein onderhoud, rampenarts, lso) worden speciaal gerichte cursussen doorlopen.

Vanaf de luitenantstijd wordt de reserveofficier binnen het Korps nauwkeurig gevolgd, waarbij zo goed mogelijk gebruik wordt gemaakt van gebleken aanleg, interesse en vaardigheden. Dit frequent terugkeren bij het Korps en het met de jaren meegroeien in de functie en rang veroorzaakt niet

alleen een toenemende materiedeskundigheid, maar vooral ook een sterk beleefd gevoel van verbondenheid met het KMC.

Een à twee jaar na de omscholing tot KMC'er volgt een vormingsherhalingsoefening waarvan, behalve een korte actualisering van de individuele kennis en vaardigheden, de vorming van de colonne (resp. zelfstandige compagnie) tot operationele eenheid het primaire doel vormt.

De oefeningen op compagnies- en colonneniveau culmineren in een grootschalige samenwerkingsoefening met de andere (civiele) rampenbestrijdingsorganisaties. Deze vindt plaats onder de operationele leiding van de desbetreffende regionale brandweer (afb. 7).

Met deze ervaring moet het personeel het dan nog vijf jaar doen, waarna — zoals hierboven uiteengezet, met uitzondering van de meeste officieren — een nieuwe bemanning aantreedt.

Het Commando KMC (CKMC) vervult zodoende niet slechts een taak, vergelijkbaar met die van het Commando Herhalingsoefeningen, doch fungeert ook als opleidingscentrum (ruim 3000 initiële omscholingen per jaar in 38 verschillende opleidingen voor ruim 40 soorten KMC-functies).

Vormingsherhalingsoefeningen, die (naar gelang functie en rang 1 tot 3 weken duren) vinden drie- à viermaal per jaar plaats, waarbij de C-KMC optreedt als „operationele” commandant. Het schema van vormingsherhalingsoefeningen, mobilisatiekader oefeningen, informatiedagen en functieopleidingen bij het KMC komt volledig overeen met het voor de KL geldende Mobilisatievoorschrift.

Voor het CKMC betekent zulks een omvangrijk takenpakket waarbij, behalve de genoemde taak

Afb. 7 Onder operationele leiding van de civiele brandweer

als opleidingscentrum en Commando herhalingsoefeningen, onder meer ook wordt opgetreden als operationele commandant en waarbij bovendien de operationele oorlogs- en vredesvoorbereiding voor het gehele Korps wordt verricht. Daarbij komt dat het Korps veelal doctrines, voorschriften en opleidingen in eigen beheer moet ontwikkelen. De (interservice) staf van het CKMC bevat hierdoor een keur van niet alleen hoogwaardige, maar tevens bijzonder interessante multidisciplinaire functies. Stafleden hebben veelvuldig te maken met vertegenwoordigers van drie, soms vier ministeries en met alle civiele bestuurslagen (ministerie, provincie, gemeente).

De oefeningen en de „oorlogs”voorbereidingen brengen bijna alle officieren en onderofficieren van de qua omvang bescheiden vaste staf regelmatig overal in Nederland. Daarom zijn voor de functie vervulling letterlijk en figuurlijk een goede mobiliteit en een flexibele geest vereist. Een KMC-functie kan sommigen wat buitenissig voorkomen, saai of zonder uitdaging zijn deze functies zeker niet en alle voordien opgedane ervaringen, alle aanwezige creatieve, organisatorische en didactische talenten dienen in een KMC-functie te worden ontplooid. Het KMC is een puur operationele militaire organisatie, die alleen in haar civiele taakstelling afwijkingen vertoont van de meeste andere grote militaire organisaties.

Oorlogsrechtelijke status

De genoemde taakstelling, waarbij het KMC als *militaire* eenheid deel uitmaakt van de *civiele* rampenbestrijdingsorganisatie, heeft een aantal consequenties die enigszins afwijken van bv. onze geneeskundige troepen.

De bepalingen van het „Gewonden- en ziekenverdrag” van Genève van 1949 zijn van toepassing op het KMC, maar ook het 1e Aanvullend protocol (1977) bij dit verdrag.* Dit Aanvullend protocol bevat passages die van toepassing zijn op de oorlogsrechtelijke bescherming van „civil-defense”-eenheden (in Nederlandse vertaling: civiele bescherming) en met name op *militaire* eenheden met een specifieke „civil defense”-taak (lees

* Het ontwerp van Wet inzake de ratificering door Nederland van dit protocol zal naar verwachting binnenkort kamerbehandeling ondergaan.

KMC). De consequenties hiervan zijn o.m. het zich duidelijk moeten markeren en identificeren van KMC-personeel en -materieel, het mogen voeren van uitsluitend lichte wapens (met scherp omschreven beperkingen van het gebruik hiervan). Het helmnet kan derhalve worden ingenomen en voor de ca. 6500 voor het KMC te verdienen voertuigen behoeve geen camouflagenetten in de mobilisatiecomplexen te worden opgelegd.

Wél het materiaal om de internationale Rode-Kruistekens en de internationale markeringen van „civiele bescherming” (blauwe driehoek op oranje veld) op helmen, bovenarmen, voertuigen, gebouwen e.d. te kunnen aanbrengen. Iedere KMC'er zal behalve zijn militair paspoort, ook een persoonlijke Rode-Kruis- (resp. een „civiele beschermings”-) identiteitskaart op zak moeten hebben. Dat maakt een aanpassing van de computerprogramma's van het CPI noodzakelijk. De KMC'er zal voorts in oorlogsomstandigheden in beginsel niet meer verplaatsbaar zijn naar niet-geneeskundige militaire eenheden.

Voor de Provinciaal Militair Commandanten betekent zulks dat zij, waar mogelijk, vermijden KMC-eenheden gezamenlijk met andere KL-eenheden te legeren, hetgeen in het kader van de mobilisatie- en oorlogsaccommodatie het nodige passen meetwerk kan betekenen. Vast staat evenwel, dat de legitimiteit van het KMC als erkende rampenbestrijdingseenheid en, daarmee verbonden, de oorlogsrechtelijke bescherming van de specifieke geneeskundigen en van het overige KMC-personeel thans duidelijk zijn vastgesteld. Met die aan het KMC toegekende status zal zorgvuldig moeten worden omgegaan, precies zoals dat het geval is met andere eenheden, organisaties en personen die de Rode-Kruisidentificatie voeren. Alleen dan mag worden verwacht, dat partijen in een conflict het teken voor civiele bescherming evenzeer zullen respecteren als dit in het algemeen met het Rode-Kruisteken is gebeurd.

Vredestaak

Op verzoek van de minister van binnenlandse zaken is het ook in vredetijd door het KMC kunnen vervullen van de rampenbestrijdingstaak in voorbereiding. Hierbij ontstaat de mogelijkheid bij

zeer grootschalige vredesrampen, waarbij plaatselijk „buitengewone omstandigheden” worden afgekondigd, een deel van het KMC (het potentieel ter sterkte van twee mobiele colonnes redding/geneeskundig) versneld te mobiliseren en in te zetten. Een dergelijke exceptionele ramp zou dan een zodanige omvang moeten hebben, dat de in vredetijd beschikbare parate civiele en militaire hulp onvoldoende blijken, het aantal slachtoffers in de duizenden loopt en waarbij de berging van deze slachtoffers enkele dagen zou duren.

De voorbereidingen voor deze vredestaak zullen naar verwachting in de loop van 1986 worden afgerond. De mate van waarschijnlijkheid dat deze regeling ooit zal worden toegepast is klein. Dat beïnvloedt uiteraard in geen dele de grondigheid waarmee de voorbereidingen worden getroffen.

Samenvatting

Het 30 jaar oude KMC is bezig zijn gewijzigde taken gestalte te geven. In 1990 moet dit militaire korps met zijn civiele taak de voorgenomen mobilisabele sterkte van ca. 23.000 man hebben bereikt. Dan dienen ook alle eenheden operationeel inzetbaar te zijn, teneinde op geloofwaardige wijze de omvangrijke bijdrage in de rampenbestrijdingsorganisatie onder buitengewone omstandigheden te kunnen waarmaken. Door de hoge graad van „zelfvoorziening” binnen het KMC zijn er in de vaste staf van het Korps vele hoogwaardige en uitdagende functies te onderscheiden.

Voor de reserveofficieren opent plaatsing bij het KMC interessante loopbaan- en carrièreperspectieven.

MAAK U NIET BEZORGD

dat u na dienstverlating de

MILITAIRE SPECTATOR

niet meer zult ontvangen:

als lid van de Koninklijke Vereniging ter Beoefening van de Krijgswetenschap vindt u hem maandelijks in uw bus!

Bovendien driemaandelijks Mars in Cathedra. Voor f 30,- per jaar!

(Buitenland f 40,-)

Snel een briefkaart aan de secretaris

DENIJSSTRAAT 135, 2251 HJ DEN HAAG

en uw bezorgdheid is over!